

Summary Group discussions Symposium Oct.6th 2018

Verslag werkgroep - Karin Dumasy

- De samenstelling van deelnemers was zeer divers qua leeftijd (jong tot oud) en qua achtergrond (Nederlands, Indisch, Japans, Surinaams)

Al snel ontstond een levendig gesprek waarin vele thema's besproken werden zoals:

- de wijze van trauma verwerking (is voor iedereen verschillend). Voor de een helpt het om erover te praten, de ander leest boeken erover, schildert of zoekt hulp bij professioneel iemand;
- het tijdstip van traumaverwerking, bijvoorbeeld de Bijlmerramp. Pas na het ongeluk met de MH17 kwam dit trauma in alle hevigheid terug bij een van de deelnemers;
- het nemen van de tijd om een trauma te verwerken. In arbeidzaam leven ben je bezig met andere dingen, pas na je pensioen komt het in alle hevigheid terug.
- het bezoeken van de plek des onheils met familie waardoor een verwerking plaats vindt en het trauma een plek krijgt
- we leven momenteel in een wereld van verandering met veel onzekerheid en een gevoel van onveiligheid en onbehagen. Dit is van invloed op de traumaverwerking van het individu of maatschappij;
- de aandacht die vanuit de maatschappij voor traumaverwerking is. Dit blijkt per land te verschillen: Japan weinig tot geen kennis, Indonesië geen issue, Nederland wel aandacht voor in de vorm van publicaties, aandacht in social media (bv boek de Bokser), organiseren van diverse soorten herdenkingen gedurende het jaar etc.;
- bij een van de deelnemers bleek de vader niet te kunnen praten tegen zijn eigen familie maar wel met anderen. Gevolg is dat de dochter zelf met mensen praat en dit congres bezoekt om meer beeld te krijgen bij wat haar vader heeft doorgemaakt en hem zo beter leert begrijpen.

En niet onbelangrijk hoe kom je uit het verwerken van het trauma?

Blijf je een slachtoffer voelen of kun je er juist meer afstand van nemen en tot verzoening met de ander en met jezelf komen?

In het gesprek wordt geconstateerd dat in dit verwerken van het trauma naast de eigen persoonlijkheid ook de omgeving en culturele aspecten van invloed kunnen zijn.

Als voorbeeld wordt door een van de personen genoemd dat Indische mensen in een zwijgcultuur zijn grootgebracht. "Niet de vuile was buiten hangen". Zij hebben dus moeten leren praten over hun emoties!.

Punten van aandacht/vragen.

De groep was zo betrokken, dat het niet bij 2 vragen bleef:

1. Belangrijk is en blijft het geven van aandacht aan mensen met een traumatische ervaring. Heeft het panel hier nog suggesties voor het ondersteunen van deze mensen?
2. Heeft panel inzicht in hoe de drie landen omgaan met trauma verwerking? Zijn hier overeenkomsten in te vinden? En niet onbelangrijk kunnen we leren van elkaars ervaringen bij het verwerken van en/of het begeleiden van trauma's?

3. De constatering wordt door de groep gemaakt dat er veel aandacht is voor trauma verwerking door middel van het organiseren van seminars, lezingen, symposia etc. De groep is ook zeer positief over deze dag zowel wat betreft de lezingen als ook de mogelijkheid die geboden wordt om er met elkaar over te praten. Maar punt van aandacht is dat er nog te weinig faciliteiten zijn in het bieden van hulp. Hoe denkt het panel hierover? En wat kunnen ze aanbevelen?
4. Door de groep worden 4 culturele aspecten benoemd die van invloed zijn op de traumaverwerking:
 - schaamte/ gevoel van falen
 - persoonlijkheid
 - schuld gevoel
 - aanpassen en jezelf wegcijferen

De vraag aan het panel is of ze dit herkennen en zo ja hoe denken ze hiermee om te gaan?

1. Positief gewaardeerd door de groep wordt het organiseren van dergelijke bijeenkomsten. Ga hier vooral mee door. Insteek positief benaderen
2. Hoe denken jullie om te gaan met sociaal media bij de traumaverwerking?

Discussion group 2 – Aya Ezawa.

The group discussion included contributions from participants of a range of backgrounds, from an Indonesian student with a short experience in the Netherlands, an Indonesian man who had been born in the Netherlands shortly after his parents moved to the Netherlands in 1949, first and second generation Indo-Europeans and their partners, as well as Dr. Nakamura.

The topic of trauma, and its relation to society and history appears to have offered a means for a group to focus on a shared topic and issue (rather than their personal experience). There were clear parallels in experiences and the discussion was in this sense very much focused on common issues, rather than differences.

Dr. Nakamura's talk received much praise and attracted much interest, as it opened up a view on the men who were in the Japanese military many had not been familiar with. This seems to be a topic of great interest.

Professor Kleber's presentation was informative, but the details on the medical aspects and definitions of trauma appeared to be of less interest than a more concrete discussion of the specific trauma's of Indo-Europeans. I got the impression that discussion the details of trauma was difficult for some, and they had wanted to hear more about how to deal with their specific experience (that said, this is something difficult to present to an audience consisting largely of Indo-Europeans).

striking moment in the discussion to me was when a number of participants moved beyond their personal experiences of camps, and stressed the impact family violence had had on their lives. So rather than speaking of their traumatic experiences with Japanese, there was a distinctive shift and attention to postwar family life, and the way in which wartime violence became translated into family life, as a consequence of fathers' internment. Some addressed this with meditation, tai chi and Zen. This was an important topic and seemed to resonate with most of those in the group.

As in previous Dialogues, there was an interest in more education on the topic; two participants are also giving lectures at schools for this reason. There were also those who highlighted the need to more specifically explore the role of the VOC in Indonesian history, from a greater range of perspectives. They felt their history was not represented in Dutch museums. The need for more information and education is a recurring theme over the years, but it seems to end with a demand for more information and representation, rather than a discussion of what kind of history needs to be told, beyond the facts.

There was a clear interest in educating and supporting the second and third generation in posing questions about WWII.

Key questions posed:

1. What are ways to overcome the silence that has weighed so heavily on the experience of the first and second generation?
2. What are the most important aspects of the history of WWII, and of the VOC to tell?

Recommendations

1. It was recommended that there is a need for the appropriate atmosphere for different views flourish
2. Attention needs to shift to second and third generation.
3. History is not a matter of more information, but being able to select the right kind of information – being able to see through ‘false’ information and news. The government plays an important role in telling the story of the past.
4. To involve more Indonesian students, holding an event in Groningen could be an advantage.

Discussion group 3 – Bert van der Linden.

Number of participants: 14 (discussion leader included)

In our group the three discussion questions according our instruction did function well and no one objected to this strict schedule, though in the heat of the discussion. I sometimes had to interfere, but also then everybody did accept this.

First question: What has been new to you so far?

The silence about experienced traumatic events:

New about this well know topic was the information about the obliged silenced as ideologically inspired by the government not only in Japan but also in England as had been illustrated in the lecture of Terry Smith.

The discussion that followed led to the conclusion that this “silence” has far more aspects than in current discussions about not speaking about traumatic events.

Justification of participation in violence or opposition to this:

A new aspect was borrowed from the interview with the Japanese interviewee. His explanation of ideologically inspired obedience to participate in the war and his religious inspired opposition after the war resulted in a discussion about the role of the emperor and Shinto Buddhism and religion as justification context for just participating in war activities or not.

The trauma process:

How to interfere in the trauma process, especially the intergenerational character of this process. Whereas the concept of personal trauma may also be related to a

broader field of loss of homeland, loss of Dutch Indies, or loss of collective identity (Indo-problematic)

Therapy interventions:

Missing was a more system therapeutic approach which includes the role of partners and family in dealing with traumatic experiences.

Second question: What has been intriguingly enough to know more about it?

Unanimously just one subject was mentioned: the intergenerational aspect of the traumatic war experiences of the first generation into even the third generation. Some doubted the rationality of the concept, others confirmed the reality of this intergenerational connection. In this connection the difference made in the lecture of Rolf Kleber was mentioned: are we then dealing with intergenerational transference of PTSS, a disorder, or of trauma as a precondition of ill functioning.

Third question: What would we like to discuss with the panel regarding research and policy making?

The research question followed the conclusion about the intergenerational character of the trauma process.

Is there any research already or if not should future research pay more attention to the intergenerational aspect of trauma process including the difference of trauma as disorder and trauma as a precondition for ill functioning?

The policy question had to do with the "silence" about expressing trauma and its recognition:

In what respect is this silence partly a result of official policies about the formal recognition of trauma as a serious problem?

After the panel discussion some of the members of my group expressed their disappointment that our questions had not been recognized in neither the questions posed to the panel as in the reactions of the panel.

Group 4 – Mariella Kwee.

Looking back on the presentations, the issue was raised that a certain arrogance and capitalist view persists in our description of our national history. Instead of teaching our younger generation about the context and nuance of history -by including the other point of view- and the actual (negative) role we played in history, we tend to teach them subjective facts. This comes back to the statement that the victor writes history and therefore dictates the collective memory of the generations that follow.

It also sparked the remark that, we should teach children to think more critically and have an open mind towards the information they get about history. Since children are trained from an early age to believe that what is in schoolbooks is the truth, a recommendation was that history books should provide more holistic information (again: stand in someone else's shoes and look at the same occurrence).

This came back in light of the influence and availability of internet, which has made our world bigger but also smaller. Here also, we should give children more guidance to think independently and critically about the validity of information found on internet and the motivations of the party providing this information.

Rolf made the remark that the word trauma is used too broadly. In general, second generation does not suffer from trauma (or PTSD) but does face identity and behavioral issues. Also they do deal on a large scale with migration issues: who am I and where do I belong. This does not directly relate to the war but it is a consequence of the aftermath.

Questions from the group were (for the purpose of more research to be done, as well as the panel)

- Apart from German influences; did Japan's Military seek cooperation with other nation's armies after the war for the treatment of war neuroses?
- Since the war led to such destruction (also culturally), how did that affect the next generation in Japan?
- Are we really capable of learning from the past if a country like Indonesia invades Papua New Guinea?
- How can the culture of silence be broken?
- What research is available from Indonesian scholars? What topics do they research?
- Why is Indonesia so quiet about the Romusha?
- Did we and do we prosecute and convict perpetrators on the winning side?

Another issue was Syria returnees. Is research being done on their trauma and how this will be transferred to next generations.

Verslag werkgroep 5 - Edu Dumasy

In deze workshop waaraan iedereen meedeed en wel 4 Indische kunstenaressen aanwezig waren vond er een levendige discussie plaats.

Zo werd allereerst gepraat over de oorzaken van gewelddadig gedrag van de Japanse bezetter in de oorlog maar ook van Nederlanders en Indonesiërs tegenover elkaar maar ook onderling.

Hieronder de gemaakte opmerkingen gecategoriseerd:

1. Oorzaken

Als oorzaken werd genoemd:

- Het ligt in de menselijke aard om extreem te doden in bepaalde perioden. Het ging om 'eten of gegeten worden' bij oorlogen. Maar daarover moeten we heen kijken.
- Kwestie van groepsgedrag
- De tijdgeest: vroeger praatte men daar niet over. Niet de vuile was buiten hangen. Niet het hart op de tong. In Indonesië en Japan speelt de schaamte een rol. Het hart ging vroeger vaker op slot waardoor PTSD ontstond.
- Trauma's kunnen generatie op generatie worden doorgegeven zelfs van voorouders.
- Trauma's verwerken helpt als er luisteraars zijn. Geef ze een podium waarbij veel kunnen leren van de joden.

- Onderscheid maken tussen trauma's van dader en slachtoffer: lastig om met trauma van dader om te gaan zoals de Japanners. Zij waren trouw aan de keizer die als een soort God werd vereerd.
- Japanners voelen zich ook een slachtoffer namelijk van de atoombom.
- Het slachtoffer is onschuldig. Hij kan aan de situatie niets doen
- Een trauma kan ook positief zijn. Het maakt je weerbaarder voor andere vormen van stress

2. Moral injury

- Onduidelijk wat het precies is. Daar is een discussie over
- Maar het gaat over eigen keuzes maken en eigen verantwoordelijkheid, over ethiek
- Onder gezag van autoriteiten kunnen mensen elkaar de verschrikkelijkste dingen aandoen. Vgl. Het Milgrem experiment

3. Hoe verwerken?

- Iedereen verwerkt het op zijn eigen persoonlijke manier.
- Kan ook genetisch bepaald zijn vanuit de cultuur van je ouders bijv. Javaans of Madoerees
- Het is een kwestie van informatie maar ook van empathie die je haalt door er met elkaar over te praten. Via een dialoog zodat je je gevoelens kwijt kunt.
- Met pijn kun je leren omgaan - dragen/ frustratietolerantie.
- Je moet je ontwikkelen tot een soort levenskunstenaar om het te verwerken
- Kennis is belangrijk van het algemeen historisch verhaal maar ook de plek van je familie daarin
- Het gaat om het rationaliseren van de trauma's op een cognitieve manier dan kun je er ook beter mee omgaan.
- Niet alles hoeft geuit of bespreekbaar worden gemaakt zoals bij het Indische zwijgen. Dit wordt verklaard uit berusting en kijken naar de toekomst, er was geen luisteraar in Nederland te vinden aan wie je je verhaal kwijt kon. Cultuur is belangrijk zoals (oosterse) schaamtecultuur: is in (Javaans), Malu (Indonesisch)
- Via kunst kun je het verwerken. Kwestie van inspiratie.
- Ook erover praten met je (klein)kinderen helpen. Zo was het voorbeeld van een Oma die bij het werkstuk van een kleinkind hielp en met allerlei verhalen kwam die ze aan haar eigen kinderen nooit vertelde.

Twee vragen die we aan het forum voorlegden waren:

1. Hoe kun je het transgenerationeel doorgeven aan volgende generaties? Moet je het daarbij ook hebben over de opgelopen trauma's?
2. Wat zijn de oorzaken en hoe hebben trauma' ons gevormd en is het doorgegeven?